

Arrest

nr. 101 839 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOUBEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig en van louter lokale is en hij niet aannemelijk maakt dat hij niet over de bescherming van zijn nationale overheid kan beschikken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat de beweemde problemen van verzoeker van louter lokale aard zijn. Er is voor hem derhalve een intern hervestigingsalternatief in een ander deel van zijn land van herkomst voor handen. Verzoeker brengt geen objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is. Verzoeker stelt immers enkel: "Dat het tot slot voor verzoeker onmogelijk is zich elders in Pakistan te vestigen. Dat Pakistan 4 provincies telt, doch in twee daarvan zich gevechten en bombardementen afspelen en het aldus niet veilig is daar te gaan wonen. Dat dit al zeker niet veilig is gelet op het gegeven dat verzoeker een vrouw en minderjarige zoon heeft." Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde, blijkt echter dat enkel het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Bovendien gaat het hier om een uiterst lokaal conflict dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker is niet afkomstig uit deze regio en diende evenmin een vrees te koesteren voor deze extremistische elementen of voor zijn autoriteiten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijaldien lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 maart 2013, stelt verzoekende partij dat zij geen toevoegingen heeft aan het verzoekschrift, doch dat zij wil benadrukken dat er voor haar en haar gezin geen vestigingsalternatief is omdat de partij die haar viseert overal actief is nu er binnenkort verkiezingen zijn over het hele land. Verzoekende partij beklemtoont dat zij over het hele land wordt gezocht en bedreigd en zij geen risico wil nemen voor haar gezin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het uiten van blote beweringen zonder deze evenwel te staven aan de hand van concrete en objectieve elementen. Dergelijke verweer acht de Raad derhalve niet dienstig om de vaststelling dat zij over een intern hervestigingsalternatief beschikt, te weerleggen of te ontcrachten.

Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde, blijkt immers dat enkel het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Bovendien gaat het hier om een uiterst lokaal conflict dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoekende partij is niet afkomstig uit deze regio en diende evenmin een vrees te koesteren voor deze extremistische elementen of voor haar autoriteiten. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS